

Назавжди у наших серцях

25 ЛЮТОГО йому виповнилося б 75 років, а 24-го перестало битися його серце. На жаль, не дожив Костянтин Панасович Маринченко до такого славного ювілею. І тим більш гірко і боляче було нам проводити його в останню журавлину путь.

Більше двадцяти років Костянтин Панасович очолював редакцію. У квітні 65-го, коли вона відновила роботу після реорганізації району, мусив починати все практично з нуля.

Взагалі, для нас, тих, хто прийшов у редакцію 1 квітня 1965 року, тут усе було першим: і друкарська машинка "Україна", яка й досі вірно служить свою службу; і радіола, по якій ми по черзі з Наталією Дмитрівною Бендюк (вона була ще й бухгалтером) приймали загальнообов'язко-

ві, так звані літерні матеріали РАТАУ, й "УАЗик", якого з далекого Ульяновська пригнали водій Михайло Шершень з Дмитром Андрійовичем Коноваловим; і перший власноруч написаний і відкоректований Костянтином Панасовичем рядок... І скрізь він був у вирі життя, на передньому плані подій, і для всього вистачало в нього енергії, бажання, вміння.

І колектив довелось підбирати, і хазяйською діяльністю займатися. А ще -- писати до газети і молодих вчити журналістській майстерності. Він був умілим керівником, вимогливим, проте справедливим учителем. Тому відродно, що сьогодні чимало його учнів -- відомі журналісти на терені області.

Костянтин Панасович був справжнім, дбайливим гос-

подарем. І саме завдяки його наполегливості, старанням і енергії, у 1974-му році редакція переходить у нове приміщення. Та скільки ще сили довелось докласти редактору, щоб довести до ладу кабінети, обладнати належний інтер'єр, створити затишок, придбати необхідне обладнання, меблі.

Він любив усе прекрасне на землі: нашу чудову природу, роботящих людей, гарну пісню. Він любив свою сім'ю, пишався дітьми й онуками, тішився правнуками.

До останнього підтримував зв'язок з нашим колективом, жваво цікавився редакційними справами, передплачував і читав районку.

Зовсім недавно він, за звичкою, ще тиснув усім нам руки, оглянув кабінети,

поговорив, співчутливо побідкався над нашими проблемами... І тихо пішов по коридорі...

Виявилось -- у вічність, назавжди... Бо раптово обірвалась ниточка, що зв'язувала його з родиною, з нами з навколишнім світом...

Він народився на Чернігівщині, та близькою стала йому поліська земля, якій віддав кращі роки свого життя, свій розум і талант. Тож хай вона буде цій людині легким лебединим пухом.

Залишились на могильному горбику вінки, схилили голови живі гвоздики. Спить спокійно, доргогий Костянтине Панасовичу. Світла пам'ять про Вас назавжди збережеться у наших серцях.

Від імені редакційного колективу
Єва ХУТКА.

Здається, це було так недавно. За доброю нашою традицією Костянтин Панасович присутній у редакції на вшануванні ветеранів 9 травня 1990 року. Він, як і Дмитро Андрійович Коновалов, завжди був бажаним гостем у колективі. Ми любили їх, поважали. Тому -- вони завжди з нами. Як на цьому знімку, де ще живий і Яків Іванович Жданюк...